

Ἐξ ἀμαρτ. Βυζαντ. *γαρίδιν* (πβ. *γαρίδα*), πιστούμενου ἐκ τοῦ ἀρχ. ἤδη τύπ. *καρίδιον*.

1) *Γαριδίτσα*, δ ἰδ. *Λεξ. Βάιγ.* β) *Μεταφ.*, ἐν τῇ φρ. δὲν ὑπάρχει *γαρίδι* = δὲν ὑπάρχει τίποτε Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Μανιάκ.) Συνών. φρ. *Δὲν ὑπάρχει γαρίδα-κουρούπι-λέπι-ποδόχαλο-φτερό.*

γαριδίτσα ἡ, πολλαχ.

Τὸ ἀμαρτ. Βυζαντ. *γαριδίτσα* (πβ. *γαρίδα*), πιστούμενον ἐκ τοῦ παραλλήλου τύπου *καριδίτσα*. Βλ. Πρόδρομ. III, 276 (ἐκδ. Hesselting-Pernot σ. 60) : «καὶ καραβίδας ἐκζεστάς, τηγάνου καριδίτσας».

Ἡ μικρὰ γαρίδα πολλαχ. : Δὲ μοῦ δίνεις καὶ μένα μερικὲς γαριδίτσες γιὰ δόλωμα ; Μ' αὐτὲς τίς γαριδίτσες θὰ μᾶς ξεμπλέξης, δίχως ἄλλο μεζέ ; Συνών. *γαρίδι*, *γαριδοῦλα*, *λειανογαρίδα*.

γαριδόδιχτο τό, Πελοπν. (Ἀργολ.) *γαρ'δόδιχτου* Μακεδ. (Κασσάνδρ. Ὀλυμπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γαρίδα* καὶ *δίχτυ*.

Δίκτυον κατάλληλον δι' ἀλιεῖαν γαρίδων ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. ἐν λ. *γαριδᾶς* 1.

γαριδολόγος ὁ, ἐνιαχ. *καριδολόγος* Χίος — *Λεξ. Βάιγ.* Βλαστ. 311 *γαριδαλὸς* Προπ. (Κούταλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαρίδα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λόγος, περὶ τῆς ἰδ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 248. Ὁ τύπ. *γαριδαλὸς* ἐκ τοῦ *γαριδολόγος* > *γαριδολός* > *γαριδολός*, κατ' ἐπίδρασιν τοῦ *γαρίδα*. Ὁ τύπ. *καριδολόγος* καὶ παρὰ Σομ.

1) *Γαριδᾶς* 1, δ ἰδ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ἀσχολούμενος μετὴν ἀλιεῖαν γαρίδων ἐνθ' ἄν.

γαριδομάτης ὁ, *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τῶν οὐσ. *γαρίδα* καὶ *μάτι*.

Ὁ ἔχων τοὺς βολβούς τῶν ὀφθαλμῶν ἐξωγκωμένους καὶ προεξέχοντας τῶν κογχῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γαρ-δολομάτης*.

γαριδοῦλα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαρίδα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλα.

Γαριδίτσα, δ ἰδ. πολλαχ. : Ἡ *γαριδοῦλα* ἡ *φιλή* εἶναι τὸ καλὺτερο δόλωμα γιὰ λυθρίνια. Ἀθην. Σοῦ κάνω τὸ τραπέζι μὲ *γαριδοῦλα* *φιλή* τηγανισμένη αὐτόθ. Ἦτανε Σαρακοστή κ' ἐφάμαε κάτι *γαριδοῦλες* πολὺ φρέσκες Κεφαλλ. — Τὰ δολώματα εἶναι *λογιῶ-λογιῶ* : *γαριδοῦλες*, *σκουλήκι*, *ζυμωμένο* *ψωμοτύρι* καὶ *μικρό-ψαρα* Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 83.

γαριερός ἐπίθ. Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Κίσ. Σφακ. κ.ά.) — *Λεξ. Μ'Εγκυκλ.*

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαριά* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερός.

1) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς, *γαριασμένος*, δ ἰδ. ἐν λ. *γαριάζω* ἐνθ' ἄν. : *Γαριερό* 'ναι τὸ ποκάμισό σου Κρήτ. (Σφακ.) || Ἀσμ.

Πάει ρωτᾶ καὶ τὴ γερὰ : τί 'καμες τὸ γαιτάνι ;

— Σὰ *γαριερό* μοῦ 'φάνηκε κ' ἐπῆγα νὰ τὸ πλύνω κ' ἐφούσκωσεν ἡ θάλασσα κ' ἐπῆρε δὸ τὸ κῦμα Κίς.

Καὶ μιὰ *δουφέκα* *γαριερή* *βαστοῦσιν* εἰς τὴ χέρα 'ς τὴ μέση ἔνα *βίστολο* καὶ μιὰ *σκουρομαχαίρα* Σφακ. 2) Οὐσ. *μετων.*, οἱ κάτοικοι τῆς ὀρεινῆς περιο-

χῆς τῶν Σφακίων (ὡς φέροντες ρυπαρὰ ἐνδύματα) Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Σφακ. κ.ά.) : Ἀσμ.

Eida *λογιῶς* οἱ *γαριεροὶ* 'ς τὸ *βύργο* τὸν *ἐκλείσα*, τὴν *ἀφορμή*, πῶς ἦτονε, πού τὸν *ἐκαταλύσα* Σφακ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ. (Ἀμάρ.)

γαρίζω Θήρ. Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Μυλοπότ. Ρέθυμν. Σφακ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Κλουτσινοχ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) — *Λεξ. Δημητρ.* *γαρίζου* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Λήμν. Μακεδ. (Καταφύγ. Μελέν. κ.ά.) Σαμοθρ. Σάμ. Τένεδ. *γαρίζ-ζω* Κῶς *γαρίτζω* Σίφν. *γαίζου* Σαμοθρ. *σγαρίζω* *Λεξ. Βάιγ.* *σγαρίζου* Μακεδ. (Μελέν.) *καρίζω* Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γάρος*. Ὁ σχηματισμὸς ἀσφαλῶς Βυζαντ. ἤδη, ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς μετοχ. *γαρισμένος* καὶ τοῦ παραγώγου *γάρισμα*. Βλ. Πρόδρομ. III, 215 (ἐκδ. Hesselting-Pernot σ. 57) : «καὶ πίνω καὶ τὸ γάρισμα, αὐτὸ τὸ γαρισμένον | καὶ πρήσκειται ἡ κοιλία μου, τὰ δ' ἄλλα μὴ τὰ λέγω». Διὰ τὸν τύπ. *γαίζου*, βλ. Ἰ. Καλλέρ., *Λεξικογρ. Δελτ.* Ἀκαδ. Ἀθην. 8 (1958), 53 ὑποσ. 5. Ὁ τύπ. *σγαρίζω* (διὰ προθετικοῦ σ) καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐπὶ ἐνδυμάτων, καθίσταμαι ρυπαρὸς, ρυπαίνομαι Θήρ. Κρήτ. (Μυλοπότ. Ρέθυμν. κ.ά.) : Ἡ *γαρίσανε* τὰ *ροῦχα* καὶ *θένε* *πλύσιμο* Θήρ. Ἡ *γαρίσανε* τὰ *ροῦχα* μου Μυλοπότ. Ρέθυμν. Μετοχ. *γαρισμένος* = ρυπαρὸς, ἀκάθαρτος Θήρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) : *Μάζωξε* τὰ *γαρισμένα* *ροῦχα* νὰ τὰ δώσης 'ς τὴ *βλύστρα* Θήρ. Συνών. βλ. ἐν λ. *γαριάζω* 1. Καὶ μετβ., καθιστῶ ρυπαρὰ, ρυπαίνω (τὰ ἐνδύματα) Θήρ. κ.ά. : Ἐσὺ τὰ *γαρίζεις* πολὺ τὰ *ροῦχα* Θήρ. 2) Ἐπὶ καιομένων ἢ βραζομένων πραγμάτων, *λαμβάνω* *χροιὰν* *μελανωπήν*, *μαυρίζω*, *μελανιάζω* Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Σφακ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν.) : Ἡ *γάρισε*ν ὁ *λύχνος* καὶ δὲ *φέγγει* (ἀπηνθρακώθη ἡ θρυαλλίς τοῦ λύχνου) Ἀγιος Βασίλ. *Νὰ γαρίσετε, γιὰ ξύλα !* (ἐπὶ ξύλων τῆς πυρᾶς, τὰ ὅποια καπνίζουν καὶ μαυρίζουν, χωρὶς νὰ ἀνάπτουν ἀρά) Σφακ. Ἡ *γαρίσανε* τὰ *κουκκιά* 'ς τὸ *τσικάλι* (ἐπὶ κυάμων δυσεψήτων) αὐτόθ. Τὸ *φαῖ* *γάρισε* 'ς τὴ *φωτιά* (ἐπὶ φαγητοῦ ἐψηθέντος πέρα τοῦ δέοντος) Γορτυν. β) Ἐπὶ φαγητοῦ, βράζω σιγὰ-σιγὰ καὶ κανονικὰ ὥστε νὰ ἀπομεινῇ ἐλαχίστη ποσότης ζωμοῦ Σίφν. : Ἀσ' τὸ *φαῖ* νὰ *γαρίσῃ*. Πβ. *καλογαρίζω*. Καὶ μετβ. *κάμνω* τι νὰ *μελανιάσῃ*, νὰ *χάλασῃ* Κρήτ. (Σφακ.) Πελοπν. (Γορτυν.) Ἡ *γάρισε* δὸ *τσικάλι* τὰ *κουκκιά* Σφακ. Τὸ *γάρισε*ς τὸ *φαῖ* *τόσες ὥρες* 'ς τὴ *φωτιά* Γορτυν. γ) *Μεταφ.*, συντελῶ εἰς τὴν ἀποτελεμάτωςιν ἢ τὴν καταστροφὴν ὑποθέσεως ἐνεκα ἀσκόπου ἐπιβραδύνσεως Πελοπν. (Γορτυν.) : Τὴ *γάρισε*ς τὴ *δουλειά*. 3) Ἐπὶ νηπίων καὶ παιδίων, *μελανιάζω* ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμα, ἀποκάμνω κλαίων Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Κῶς Μακεδ. (Μελέν. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.) Σάμ. — *Λεξ. Δημητρ.* : Ἡ *γάρισε*ν δὸ *παῖ* μ- 'βὸ τὸ *κλάμα* Κῶς. *Γάρ* 'σι τοῦ *πιδι* νὰ *κλαίῃ* Σάμ. *Ποῦ χάθηκες σήμερα ;* τὸ *παιδί* σ' *γάρισε* ἀπὸ τὸ *πρωὶ* Ζαγορ. Τὸ *μωρόν* *ἐγάρ* 'τσεν κ' ἐσὺ 'κὶ ἀκοῦς ; Κοτύωρ. Ἡ *γάρισε*ν τὸ *μωρόν* ἀσ' σὸ *κλάμιο* Οἶν. Συνών. *γάζω* 2, *γανιάζω*, *γανίζω*, *γαρ-νιάζω*, *μαυρίζω*, *μελανιάζω*, *σκάζω*. β) Ἐπὶ παιδίων ἢ καὶ ἐνηλίκων, *κλαίω* *γοερῶς* καὶ *παρατεταμένως* Μακεδ. (Μελέν. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.) Σάμ. Τένεδ. — *Λεξ. Βάιγ.* Συνών. *βάζω* (I) 1γ, *βαθίζω* 1β, *γαίτζω*,

γανιάζω, σκούζω. γ) Βραχνιάζω από το πολύ κλάμα ή από τās πολλές φωνές Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οίν. Τραπ. Χαλδ.): Κούϊξον, κούϊξον, ἐγάριξα Κερασ. 'Εγάρ'- τσεν ή λαλία μ' Τραπ. Σώνει τραγωδεῖς, ἐγάρισε (φθά- νει πού τραγουδεῖς, ἐβράχνιασε) Οίν. Συνών. βλη- χιάζω 2, βραχνιάζω, γανιάζω. Πβ. ἀγάριστος. 4) 'Ασθμαίνω, πνευστιῶ ἐκ κόπου ή δρόμου Λήμν.: Γάρ'σι νά τρέξ'. Συνών. ἀγκομαχῶ, λαχανιάζω, φουσκώνω. 5) Αἰσθάνομαι τὸ στόμα ξηρὸν καὶ πικρὸν ἐκ δίψης ή πεί- νης, ἐξαντλοῦμαι ἀπὸ δίψαν ή πείναν Πόντ. (Οίν. "Οφ.) Σα- μοθρ.: 'Εγάρισα ἀσ' σὴν πείνα. Οίν. Δὲν εἶχε νιὸ κι γα- ρίσαν' ἀπ' δ' δίψα Σαμοθρ. Δὲν ἰγείχαν' νιὸ κι γαῖσαν' γούλ' μία διψασμέν' (δὲν εἶχαμε νερὸ καὶ ἐταλαιπωρήθη- μεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκ δίψης) αὐτόθ. Συνών. γανιάζω, γανίζω, σκάζω. 6) 'Επὶ ἀγγείων ή πηγῶν, ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὑγρὸν εἰς ἐλαχίστην ποσότητα, οἶονεῖ κατὰ στα- γόνας (πιθανώτατα ἐκ τοῦ κατὰ σταγόνας ἀναδιδόμενου γάρου διὰ τῶν πόρων ή τῶν σημείων ἐφαρμογῆς ἀγγείων περιεχόντων ἐλαίας, τυρόν, κττ.) Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.): Τρέξ' τοῦ βαρέλ' σας; Μπά! ἴσια, ἴσια π' γαρίξ' "Ακρ. Δὲ μπόρῃσα νά γιουμίσου τοῦ ματαρά 'ς τοῦ Κιραμ'δαρεῖό- ὄτ' γαρίξ' 'κεῖν' ή βρούθ' (ματαράς = νεράσκι) αὐτόθ. Συνών. ἀναγαρίζω. β) 'Απροσ., πίπτει ἀραιὰ καὶ σι- γανή βροχή, ψιλοβρέχει Πελοπν. (Κλουτσηνοχ.).

γαρίλα ή, Πάρ.—Λεξ. Δημητρ. γαρίλ-λα Κύπρ. ('Αμ- μόχ. κ.ά.) γκαρίλα "Ηπ. (Κόνιτσ.).

'Εκ τοῦ οὗς. γάρος, παρ' δ καὶ γκάρος, καὶ τῆς κα- ταλ. -ίλα.

1) 'Ο ρύπος τῶν ἐνδυμάτων Λεξ. Δημητρ. Συνών. γαριά. 2) 'Η κατὰ τās γωνίας τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλ- μῶν σχηματιζομένη μικρὰ ποσότης λιπώδους ἐκκρίματος, ή λήμη τῶν ὀφθαλμῶν Κύπρ. ('Αμμόχ. κ.ά.) Πάρ.: Εἶντα γαρίλ-λες ἔχεις 'ς τ' ἀμ-μάδκια σου; 'Αμμόχ. Συνών. τσίμπλα. 3) 'Επὶ ὕδατος ή ἄλλου ὑγροῦ, ἐλαχίστη πο- σότης, σταγὼν Κύπρ. ('Αμμόχ.): Τοῦτος ὁ λάκκος 'ἐν ἔδει γαρίλ-λα ν-νερόν. Συνών. βρόχος (III), γαρίδα 1, γαρισιά, κόμπος, σταγόνα, στάλα, σταλα- ματιά, σταλιά, σταξιά. Πβ. γαρίζω 6. 3) 'Επιρρ., ἐντόνως μελανοῦ χρώματος "Ηπ. (Κόνιτσ.): Μαῦρος, γκαρίλα! Συνών. μαυρίλα, πίσσα.

γαρίλης ἐπιθ. Σκῦρ. γαρίλ-λης Κύπρ. Θηλ. γαρίλω Σκῦρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίλα καὶ τῆς καταλ. -ης.

1) 'Ο λημῶν, ὁ ἔχων λήμην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Κύπρ. Συνών. γαριλιάρης, τσίμπλης, τσιμπλιάρης. 2) 'Ο ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς διαστρόφους, ὁ παραβλῶψ Σκῦρ.: 'Η μαμμή πῆε νά ἀρπάξη τὴν προσωπίδα τσαὶ χά- λασε τὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ τσαὶ μ' τό 'καμε γαρίλη (προ- σωπίδα = ή ἀλλαχοῦ «σκέπη», ὁ ὕμν ὁ ὁποῖος σκεπά- ζει, ὡς νομίζεται, τὸ πρόσωπον τοῦ νεογνοῦ). Συνών. ἀλληγιόξης, ἀλλήθωρος (I), γκαβός. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. (ὄν. ποταμοῦ) Κύπρ.

γαριλιάζω ἀμάρτ. γαρίλ-λιάζω Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

'Αποκτῶ λήμην εἰς τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν ἔνεκα ἐρεθισμοῦ ή νόσου αὐτῶν: Γαρίλ-λιάζουν τ' ἀμ-μάδκια του. Συνών. τσιμπλιάζω.

γαριλιάρης ἐπιθ. ἀμάρτ. γαρίλ-λιάρης Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Γαρίλης 1, ὁ ἰδ.: Γαρίλ-λιάζουν τ' ἀμ-μάδκια του, ἔν' γαρίλ-λιάρης.

γαριοφορεμένος ἐπιθ. Κρήτ. (Σφακ.)

Κατ' ἀνομοιωτικὴν ἀπλολογίαν ἐκ τοῦ *γαριοφορο- ρεμένος, δ ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαριερός καὶ τοῦ φορεμένος, μετοχ. τοῦ ρ. φορῶ.

'Ο φορῶν ρυπαρὰ ἐνδύματα: 'Ασμ.

'Σ τσῆ Ζοῦς τὸ γάβο βγαίνουνσι μιὰ δεκαριά νομάτοι, μά 'ρῖαι σκουροὶ κι ἀνάλλαγοι καὶ γαριοφορεμένοι Συνών. λεροφορεμένος, δι' ὁ ἰδ. λεροφορῶ.

γαρισιά ή, ἀμάρτ. γαριντιῶν Κύπρ. (Λεμεσ.) γαριν- τζιά Κύπρ. (Πάφ. Πιτσυλ.)

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γαρίζω καὶ τῆς καταλ. -ιά.

'Επὶ ὑγρῶν, γαρίλα 3, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἀν: 'Η λάμπα 'ἐν ἔδει γαριντιῶν πετρόλαδο μ-μέσα Λεμεσ. Τὸ λυχνὶν 'ἐν ἔδει λάιν γαριντζιάν Πιτσυλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαρίλα 2β.

γάρισμα τό, Κῶς Πόντ. (Οίν. κ.ά.) γάρισμαν Πόντ. (Οίν. κ.ά.) γάρ'σμα Τένεδ. σγάρισμα Λεξ. Βάιγ.

'Εκ τοῦ ρ. γαρίζω. 'Η λ. ἤδη Βυζαντ. ὑπὸ τὴν σημα- σίαν «ζωμὸς μελανωπὸς καὶ κακόγουστος» (βλ. ἐν λ. γα- ρίζω). 'Ο τύπ. σγάρισμα (ἐκ τοῦ σγαρίζω, δι' ὁ βλ. γαρίζω) καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Επὶ παιδίων, τὸ γοερὸν καὶ συνεχὲς κλάμα Κῶς Πόντ. (Οίν. κ.ά.) Τένεδ.—Λεξ. Βάιγ.: Τόσην ὥρα γ-κλαίει τὸ παῖν, 'ἐν ἤκουσες τὸ γάρισμά ν-δον; Κῶς. Θά σκάδ' τοῦ π'δὶ ἀπ' τοῦ γάρ'σμα Τένεδ. 'Ασ' σὸ πολλὰ τὸ γάρι- σμαν ἐπιάστην ή λαλία του Οίν. 2) 'Η ἐξάντλησις τῆς φωνῆς, τὸ βράχνιασμα, ἀπὸ παρατεταμένον κλάμα ή ἐκ πολλῆς καὶ ὑψηλοφώνου ἀναγνώσεως ή ψαλμω- δίας Πόντ. (Οίν. κ.ά.): 'Ατόσα ὥρες διαβάεις, τὸ γάρι- σμαν 'κι λογαριάεις; Οίν. β) 'Η ἐκ μεγάλης καὶ παρα- τεταμένης πείνης ἐξάντλησις Πόντ. (Οίν. κ.ά.): 'Ενα γάρισμαν ἐγάρισα ἀσ' σὴν πείνα! Οίν.

γαριφαλάκι τό, κοιν. γαριφαλάκ' βόρ. ιδιῶμ. γαρι- φαλάτσι Θήρα (Οἶα) γαροφαλ-λάτσι Χίος (Πυργ.) γα- ρουφαλάκι πολλαχ. γαρουφαλάκ' πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. γα- ρεφαλάκι Κρήτ. κ.ά. γαρεφαλάτσι Εὐβ. (Βρύς. κ.ά.) Σκῦρ. γαρεφαλ-λάτσι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Γαρίφαλο 1, ὁ ἰδ. κοιν.: Πάρε μου δέκα δράμια γαριφαλάκια κοιν. Εἶχε στολίσει τὸ κουλλούρι μὲ ἓνα κόκ- κῖνο ἄβγὸ καὶ μὲ πολλὰ γαρουφαλάκια Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Βάνε δυὸ γαρουφαλάκια νά νουστ'μέψ' τοῦ φαῖ Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Συνών. μοσκοκάρφι. 2) Τὸ μικρὸν καὶ νεαρὸν ἄνθος τῆς «γαριφαλιάς» (βλ. γαριφαλιά 2) ή, κατ' ἐννοίαν θωπευτικὴν, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄνθος, δι' ὁ ἰδ. γαρίφαλο 3 κοιν.: Τρεῖς δραχμὲς τὸ ἓνα αὐτὰ τὰ γαριφαλάκια; κοιν. Δῶσ' μ' ἓνα γαρουφαλάκ' κι μένα νά μ'σκουβουλήσουν Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Τὸ στόμα τῆς εἶναι σὰ γαριφαλάκι 'Αθῆν. κ.ά. || "Ασμ.

'Η νύφ' εἶναι γαρίφαλο, γαμπρὸς γαριφαλάκι, μ' ἀλήθεια κ' ή κονμπάρα μας μιὰ ράμνα γιασεμάκι Θράκ. (Κασταν.)

Νύφη μας καλορρίζικια, γαμπρὸς γαρουφαλάκι κονμπάρος τὸ περὶκλαδο, ὀλόχρυσο βαράκι

'Ιων. (Καράμπ.)

"Ασπρο γαρεφαλάτσι μου, πότε θά κοτσινίσῃς, πότε θά πῆς πῶς μ' ἀγαπᾷς τσαὶ θά τὸ μαρτυρήσῃς ; Σκῦρ.

